

6.1 Mūsų dienos – kaip šventė

1. Raiškiai perskaitykite eilėraštį ir atsakykite į klausimus.

Kaip žydėjimas vyšnios

Mūsų dienos – kaip šventė,
Kaip žydėjimas vyšnios, –
Tai skubėkim gyventi,
Nes prabėgs – nebegrįš jos!

Tai skubėkime džiaugtis! –
Vai, prabėgs – nebegrįš jos!
Mūsų dienos – kaip paukščiai,
Kaip žydėjimas vyšnios.

Salomėja Nėris

MENINĖS RAIŠKOS PRIEMONĖS

Palyginimas – dviejų daiktų arba reiškinių gretinimas, paremtas kuriuo nors jų panašumu: *Jis šiandien tylus kaip žuvis. Pasidarė juodas kaip žemė.*

Pakartojimas – kai vardijami tie patys žodžiai arba pasakymai. Šia menine raiškos priemone siekiama sutelkti dėmesį, akcentuoti minties svarbą, daiktų gausą, veiksmo trukmę ir pan.

6.1 Mūsu dienas – kaip šventė

Klausimai

1. Savais žodžiais apibūdinkite eilėraščio nuotaiką.
2. Raskite eilėraštyje tris palyginimus ir juos išrašykite.
3. Paaiškinkite, kodėl dienos lyginamos su vyšnios žydėjimu?
4. Raskite eilėraštyje pakartojimą ir jį išrašykite. Pasvarstykite, ką tekstui suteikia ši meninė raiškos priemonė?
5. Kaip eilėraštis mus moko, pataria gyventi?
6. Apibūdinkite eilėraščio kompoziciją.

Atsakymai

1. _____

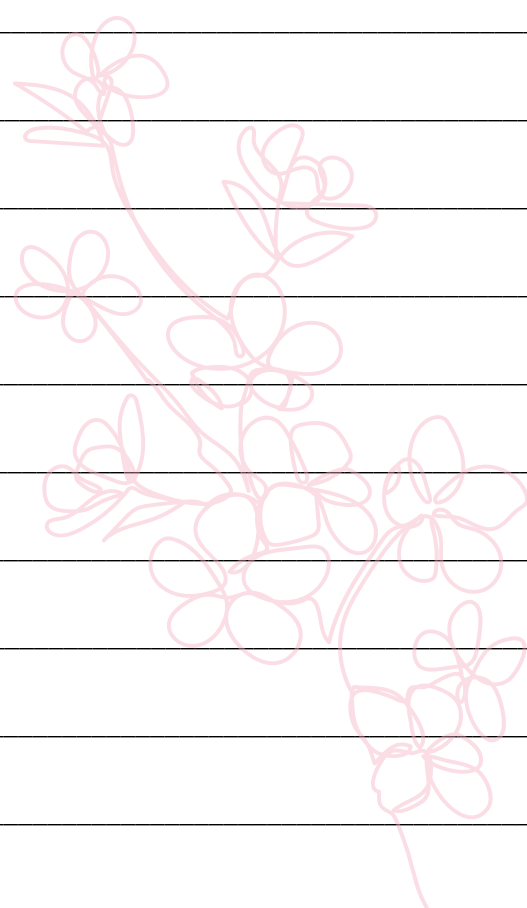
2. _____

3. _____

4. _____

5. _____

6. _____

6.1 Mūsų dienos – kaip šventė

2. S. Nėris gyvenimo dienas lygino su vyšnios žydėjimu. Pagalvokite, su kuo jūs palygintumėte savo gyvenimą. Sugalvokite penkis palyginimus ir juos užrašykite

1. _____

2. _____

3. _____

4. _____

5. _____

6.1 Mūsų dienos – kaip šventė

3. Perskaitykite poetės S. Nėris biografiją ir išrinkite penkis, jūsų nuomone, svarbiausius jos gyvenimo faktus.

Salomėja Nėris gimė 1904 m. lapkričio 17 d. Kiršuose (Vilkaviškio r.), valstiečių šeimoje. Vaikystėje mėgo liaudies dainas ir pasakas. Mokėsi Alvito pradžios mokykloje, Marijampolės progimnazijoje, paskui – Vilkaviškio „Žiburio“ gimnazijoje. Anksti atsiskleidė gabumai literatūrai, dailei. 1921 m. pradėjo siųsti eilėraščius į Kaune leidžiamą „Tėvynės sargą“.

1924 m. Salomėja Bačinskaitė įstojo į Lietuvos universiteto Teologijos-filosofijos mokslų fakultetą, pasirinko lietuvių literatūros istorijos specialybę, kuriai dar priklausė vokiečių kalba ir literatūra, pedagogika ir psichologija. Įsitraukė į Vinco Mykolaičio-Putino organizuojamas jaunų literatų susibūrimus.

Ilgėjosi didelės meilės, kankino nusivylimai ir abejonės, tačiau viską nustelbė jaunatviškas tikėjimas gyvenimu ir laime – tai akivaizdu pirmajame rinkinyje „Anksti rytą“ (1927).

1941 m. birželį, prasidėjus Antrajam pasauliniam karui, poetė ryžtasi kartu su ligotu sūneliu trauktis į Rusiją. Bėgimas ilgas, chaotiškas, sekinantis jėgas. Po dviejų savaičių Nėris vargais negalais pasiekia Maskvą. Vėliau, padėčiai fronte komplikuojantis, kartu su visa sovietinės Lietuvos atstovybe ji priversta persikelti į Penzą, dar vėliau – į Baškirijos sostinę Ufą.

1944 m. rudenį sudarytas rinkinys „Prie didelio kelio“ ilgai išguli leidykloje, kol 1945 m. vasarą vietoj jo pasirodo gerokai sutrumpinta knygelė „Lakštingala negali nečiulbėti“ – be epigrafų, perredaguota, pakeista eilėraščių eilės tvarka, o kai kurių svarbesniųjų išvis atsisakyta, kitaip sudėliojant prasminius akcentus. Nors vėliau buvo paskelbti visi rinkinio „Prie didelio kelio“ eilėraščiai, pačios knygos likimas sovietmečiu buvo nutylimas.

Salomėja Nėris mirė 1945 m. liepos 7 d.

Manfredas Žvirgždas ir Viktorija Šeina „Nėris“

1. _____

2. _____

3. _____

4. _____

5. _____